NĂRAVUL DIN FIRE

de Györfi-Deák György

Domnul Doughty, directorul casei de licitaţii SPLENDOR, îşi exanimä publicul prin ferăstruica anume tăiată în acest scop. Domnul Blade, crainicul licitaţiei, arăta sombru şi impecabil, ca de obicei. Era un profesionist, ce visase cândva să joace în SHAKESPEARE COMPANY şi ar fi reuşit în cele din urmă, dacă nu l-ar fi sedus pe unul dintre "favoriţii" impresarului său. Chiar cu acest păcat, era un bun cunoscător al firii omeneşti şi ştia cum să anime o competiţie, astfel încât să scoată şi ultima leţcaie din buzunarul celor interesaţi.

Fiolele de antrax, principalul obiectiv scos la strigare în această şedinţă, proveneau de la sfârşitul secolului trecut şi fuseseră descoperite din întâmplare, cu ocazia lucrărilor la apeductul transpersan, într-unul dintre fostele buncăre ale armatei irakiene. Licitanţii proveneau atât din mediul academic, de la principalele universităţi şi institute de cercetare, cât şi din lumea habituală. "Vor plusa la început, dar nu vor depăşi cinci mii, hai, poate zece, întrucât nu le permite bugetul. Ah! uite-l şi pe Spencer «Durere-n Coaste», inspectorul-şef de la asistenţa habituală." I-l arătă şi lui Jan, nepotul său de soră.

- Fereşte-te de el. E mai rău decât fiscul.

Jan Dubrowski îi aruncă o privire dezinteresată. Venise atras mai degrabă de spectacolul în sine, decât pentru a-şi documenta lucrarea de licenţă despre sociologia marketingului. Domnul Doughty îl considera iresponsabil, dar ce altceva putea să fie un băiat de bani-gata, pasionat doar de acea lălăială fără noimă, care era muzica "spite". "Bine că are măcar atâta decenţă încât să-şi treacă examenele."

Îşi sprijini braţul de pervaz. Ca urmare, crainicul izbi cu ciocănelul în tăblia pupitrului şi anunţă nceputul licitaţiei. Primul obiect era mumia unei pisici. Se credea că o întrupează pe zeiţa Bastet şi că ajută gravidele să nască fără dureri. Poziţia o sută optzeci şi nouă în catalog. Blade fusese instruit să amâne licitaţia arsenalului bioofensiv până în momentul când le va sosi confirmarea că Ereticii au realizat ce se întâmplă.

Nu zărea în public nici o uniformă. Sperase să vină cei de la Muzeul Militar, ei poate că ar fi trecut de zece mii, având în considerare ingeniosul şi trainicul mecanism de fragmentare, proiectat de ruşi pe vremea când erau încă sovietici. În rest,

interesul armatei pentru armele bacteriologice dispăruse complet după generalizarea simbiozei HAL. Grefele producătoare de tanatină, aşa-numitele "feţe", scoseseră microorganismele letale şi gazele toxice din arsenalul spiritelor belicoase. Tanatina întărise sistemul imunitar uman atât de puternic, încât bolile contagioase cele mai temute deveniseră absolut inofensive. Ereticii constituiau mărturia vie a acestui fapt. În câţiva ani, germenii patogeni deveniseră mai rari şi mai scumpi decât fusese radiul la începutul erei nuclerae.

Comunicatorul piui discret şi afişă binecunoscutul grup : -> (două puncte - linie - mai mare) simbolizând cinismul. Directorul îşi încrucişă braţele. Deşi recepţionase semnalul instantaneu, crainicul arbitră şi susţinu imperturbabil cursa pentru achiziţionarea mănuşilor de cauciuc cu care doctorul Barnard efectuase primul transplant de inimă. Ultim preţ, adjudecat! douăzeci şi şase de mii, oferiţi anonim prin comunicator şi viraţi instantaneu din contul unei firme americane de intermediere.

- Urmează poziţia 254, set de focoase virale. Preţul de pornire, 500 de lire, anunţă plin de morgă Blade.

Onorabilul Redcliff, doctor în medicină, ş.a.m.d. plusă primul cu zece lire,dar vocea îi fuse acoperită de răcnetul intendentului de la Muzeul Erorilor Umane:

- Şase sute!

Profesorul Kemény, eruditul specialist, poate singurul istoric în stare să se descurce în jungla tulpinilor gripale, ridică discret un deget. Domnişoara Jasmina Mnehali îşi flutură catalogul. Erorile Umane strigară:

- Plus cincizeci!

- Opt sute cinci! anunţă Blade de la pupitru.

Edinburg-ul şi Oxfordul săriră deodată, dar Muzeul Tehnicii le suflă mingea de sub nas.

- O mie! răsună vocea unui bărbat hotărât prin comunicator. Domnul Doughty aruncă o privire: oricine era, licita pentru Greenwave Ltd.

- Plus zece, spuse blând onorabilul Redcliff.

Domnişoara Jasmina interveni din nou.

- O mie o sută! zise Blade.

- Două mii! îl corectă diva.

Jan o învălui cu privirea. Eşti o scumpă! îşi zise, privindu-i coapsele îngemănate ştrengar, abia acoperite de rochiţa de un galben solar. Jasmina avea un temperament atât de aprins, încât practic monopoliza rubricile mondene. Directorul surprinse privirea tânărului. "Vrabia mălai visează! îşi râse în barbă. Zece la sută a zis la început şi acolo am rămas. E-o scumpă..."

Facultăţile habituale plusară prudent.

- Două mii cinci sute, suspinară Erorile Umane.

Trei mii! decise GREENWAVE Ltd.

Onorabilul Redcliff adăugă resemnat:

- Plus zece! şi-şi coborî mâinile în poală.

Domnişoara Mnehali rotunji cifra:

- Cinci mii!

- Cinci mii o sută! ceru muzeul din Manchester.

Blade turuia în voie, urmărind feţele licitanţilor. Încă puţin şi vor începe să renunţe. Vor rămâne doar fanaticii tari în pungă.

Zece mii! răsună o altă voce prin comunicator. O firmă de avocaţi de mâna a treia. "Să fie oare Ereticii? Nu, nu-i stilul lor," decise domnul Doughty.

- Un-spre-ze-ce! silabisi calm GREENWAVE Ltd.

Blade întoarse ciocanul pe muchie. Jasmina plusă deîndată şi-i plăcu cum o furnică senzaţia că poate continua jocul după voie.

- Cincişpe! tună oferta avocaţilor. "La ce Dumnezeu le trebuie antraxul? Nu mai e bun de nimic."

- Douăzeci! veni replica şi sala amuţi.

Actriţa îşi lăsă uşor capul pe spate şi-şi trecu mâna prin păr.

- Douăzeci şi una! contabiliză crainicul. Publicul deveni şi mai tăcut.

- Douăzeci şi cinci! se hotărî vocea baritonală de la compania care-ţi deschide toate drumurile.

- Plus zece! nechezară avocaţii.

Jasmina simţi cum i se încinge pielea. "Oh! Doamne, nu credeam să fie atât de... E orgasmic!" Piui ameţită:

- Cincizeci de mii!

Blade tresări nervos şi prinse coada ciocănelului. "Mintea asta de pitulice o să ne strice ploile!"

- Plus o liră, făcu galant licitantul de la GREENWAVE.

Directorul îşi desfăcu braţele. Dar tânăra se lăsă răpită de acel entuziasm debordant cu care-şi seducea susţinătorii.

- Şaizeci!

Bizarii avocaţi ieşiră din cursă cu un declic sec.

Domnul Doughty simţi cum îl strânge gulerul. "La naiba, îşi privi ceasul neliniştit, unde întârzie trăzniţii ăştia?"

- Şaptezeci şi cinci de mii. Şi-o invitaţie la cină pentru duduia Jasmina!

Diva se ridică furioasă, umplând sala cu rotunjimile ei:

- Duduie e mă-ta! O sută de mii!

Tăcerea deveni rău-prevestitoare. Blade privi împrejur căutând un sprijin, dar întrucât nimeni nu mai părea dornic să supraliciteze incredibila ofertă, înălţă cu o mână tremurătoare ciocănelul. Domnul Doughty trase adânc aer în piept, apoi aprobă înclinând uşor capul. "Facă-se voia Ta!..."

- O sută de mii, de o mie de ori! turui crainicul.

Sala explodă într-un hohot de râs.

Blade făcu pe buimăcitul şi îşi compuse o mină spăşită.

- Vă rog să mă iertaţi! O sută de mii, o dată! O sută de mii, de două ori!

Jasmina simţi că se învârte pământul cu ea.

- Se adjudecă setul de focoase virale, poziţia 254 din catalog...

Uşile bufniră în pereţi şi în sală năvăli Ereticul, cu pulpanele pelerinei fâlfâind ca nişte aripi de erete:

- Plus una!

"Ce-un băiat rău!" tresări Jasmina şi simţi cum o furnică din nou. Jan întinse mâna către comunicator ca să apese tasta de apelare a poliţiei.

- Ce faci? îl prinse unchiul său de încheietură. Stai blând!

Tonul vocii completa restul: era un ordin. Tânărul înmărmuri şi îl privi prostit, dar nu scoase un cuvânt.

Ereticul se aruncă înspre masa unde se păstrau atât de disputatele eşantioane şi le mătură cu palma ciuntită de lepră în larga pelerină de mătase. Blade trânti victorios ciocănelul în pupitru, mai să-i crape lacul:

- ...lui Sir Hamilton Rushoe, la preţul de 101.000 de lire sterline!

Lordul Eretic îşi ridică victorios bocceaua improvizată, iar pe faţa-i ciupită de vărsat înflori un zâmbet de satisfacţie.

Onorabilii domni din public se grăbiră să protesteze zgomotos. În urma numeroaselor scandaluri provocate de excentricul aristocrat şi de tovarăşii săi, fişa habituală a lui Sir Hamilton era arhicunoscută: era unicul cetăţean britanic aflat în posesia unei anemii falciforme (boala cunoscută cândva sub numele de friguri de baltă sau malarie), spatele îi era brăzdat de zona Zoster (o varietate de herpes ce se fixează pe traseul ganglionilor limfatici), se putea lăuda cu o cavernă ftizică în lobul superior de la plămânul drept (în celălalt perpetua câteva varietăţi de mucegai dobândite prin supradozarea antibioticelor), avea un ficat icteric (de unde şi temperamentul întrucâtva isteric) şi un şancru cicatrizat ceva mai jos (o tandră amintire din tinereţe). Într-un cuvânt, era o colecţie ambulantă de boli dispărute de mult, un derbedeu excentric care, fără tanatina produsă de "faţă", ar fi dat de mult ortul popii.

Domnul Doughty îşi frecă mâinile satisfăcut. Riscase punându-şi agentul să ridice preţul necontenit, dar câştigase în cele din urmă. Mizase pe fraierul potrivit.

- Cu dragostea cum stai? îl întrebă binevoitor pe Jan. Nu-ţi trebuie nişte bani?

[Apărută în fanzinul PARADOX 1998, apoi în News Letter SF 10/98.]